

Arrest

nr. 64 100 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 25 november 2008 voor een eerste maal toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 november 2008 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoekster verliet België op 11 maart 2009 door bemiddeling van IOM waardoor haar asielaanvraag op 17 juni 2009 werd afgesloten.

1.3. Verzoekster diende op 29 december 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Novye Atagi. Uw zoon B.(...) werd in 2001 tijdens een zuiveringactie meegenomen. Jullie kochten uw zoon vrij. Na zijn vlucht werd u meermaals lastig gevallen door gemaskerde mannen die op zoek waren naar uw zoon. Hierdoor nam u het besluit om naar Europa te komen en u vertrok naar Polen waar u op 16 november 2008 asiel aan bij de Poolse autoriteiten. U besloot uw asielprocedure niet af te wachten en verder door te reizen naar België waar u op 26 november 2008 voor de eerste keer asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U werd meermaals opgeroepen door de asielinstantie en u gaf aan dat u toen u de derde maal naar de asielinstanties kwam van een Tsjetsjeen vernam dat alle personen die uit Polen kwamen werden meegenomen en naar Polen gedeporteerd. U besloot dat u niet naar Polen terug wou en dat het beter was om terug te keren naar Tsjetsjenië. U keerde met behulp van de Belgische autoriteiten vrijwillig terug naar Novye Atagi. U verklaarde dat na uw aankomst uw pensioen werd geregeld en geregistreerd. U vermeldde dat in de periode na uw terugkeer er bij u in uw woning driemaal werd binnengevallen door leden van overheidsstructuren. U gaf aan dat ze nog steeds op zoek waren naar uw zoon B.(...). U verklaarde dat in december 2010 vier mannen uw woning binnenvielen. Twee mannen vertrokken onmiddellijk weer. U gaf aan dat de twee mannen uw huis doorzochten in de hoop uw zoon B.(...) te vinden. U vermeldde dat u deze twee mannen geld aanbood om u met rust te laten en u gaf hen 20 000 roebel. Na deze inval besloot u uw herkomstregio te verlaten en u reisde via Moskou naar België. U kwam in België toe op 28 december 2010 waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands Russisch paspoort, een gezinssamenstelling en een afrekening van uw pensioen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische autoriteiten vreest omwille van de invallen van de militairen die uw zoon B.(...) nog steeds zoeken (CGVS 21/02/2011 p. 6).

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat uw zoon B.(...) asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten op 13 september 2001. Uw zoon ontving in het kader van zijn asielaanvraag een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling op 21 september 2005 omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn recent verblijf in Tsjetsjenië en bijgevolg evenmin aan de door hem aangehaalde problemen die in Tsjetsjenië zouden hebben plaatsgevonden vlak voor zijn vertrek naar België. U verklaarde dat u omwille van de problemen van uw zoon B.(...) tweemaal uw land van herkomst was ontvlucht. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan zijn recent verblijf in Tsjetsjenië, noch aan zijn beweerde problemen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u tot tweemaal toe uw land van herkomst bent ontvlucht omdat u werd lastiggevallen door de autoriteiten die uw zoon B.(...) zochten.

Bijkomend moet vastgesteld worden dat bepaalde door u gestelde handelingen er op wijzen dat u geen vrees koesterde wegens de autoriteiten van uw land van herkomst. U besloot zelf vrijwillig in maart 2009 terug te keren naar Novye Atagi, naar uw woning en u deed dit op een officiële wijze met de hulp van IOM. Verder moet eveneens vastgesteld worden dat bij uw terugkeer in Novye Atagi, uw pensioen

werd geregeld zodat u kon rekenen op pensioenuitkeringen. Gezien u aangaf dat uw vrees voor de autoriteiten de reden was voor uw asielprocedure in 2008 ondermijnen uw vrijwillige terugkeer en het in orde brengen van uw pensioen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. U maakte door uw gestelde handelingen de autoriteiten immers onmiddellijk duidelijk dat u in 2009 was teruggekeerd.

Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat u incoherente verklaringen hebt afgelegd over de laatste inval in december 2010. U verklaarde aanvankelijk dat de laatste maal vier mannen binnenvielen twee dagen voor uw vertrek naar België en dat twee van hen een huiszoeking bij u deden (CGVS 21/02/2011 p.6). Echter tijdens het vervolg van het interview beweerde u dan weer dat de laatste maal mannen zijn binnengevallen begin december 2010 was (CGVS 21/02/2011 p. 14). U werd gewezen op het feit dat u aanvankelijk deze laatste inval twee dagen voor uw vertrek had geplaatst en u reageerde door te wijzen op uw geheugenproblemen, en dat u het eigenlijk niet meer weet (CGVS 21/02/2011 p. 15). Uw uitleg is niet afdoende en weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Aangezien deze inval de directe aanleiding was voor uw vertrek uit uw land van herkomst in 2010 mag redelijkerwijs verwacht worden dat u deze inval accuraat kan situeren. Deze incoherentie bevestigt bovendien de vastgestelde ongeloofwaardigheden. Evenmin brengt u een begin van bewijs aan dat u last hebt van geheugenproblemen.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u van Novye Atagi, via Grozny met de trein naar Moskou bent gereisd. U gaf aan dat Lida een vrouw die u begeleidde de tickets voor deze reis aankocht en dat zij hiervoor uw binnenlands paspoort had voorgelegd (CGVS 21/02/2011 p. 8). U reisde legaal naar Moskou. Opgemerkt moet worden dat uw legale reis naar Moskou uw vrees voor de autoriteiten verder ondermijnt. Bovendien verklaarde u dat u vanuit Moskou met twee bussen naar een onbekende plaats bent gereisd waar u in de laadruimte van een vrachtwagen de reis naar België hebt verder gezet. U weet niet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. Er waren geen afspraken met de chauffeur gemaakt, noch had u enige vraag betreffende de reisroute, of wat er tijdens de reis zou gebeuren, gesteld (CGVS 21/02/2011 p.9, 10). Uw uitleg overtuigt echter niet. Gezien het reële risico op ontdekking bij controles van vrachtwagens aan de grensovergangen met de Europese Unie, is het ongeloofwaardig dat de chauffeur niet duidelijk zou hebben gemaakt wat u moets doen in geval van ontdekking bij een dergelijke controle. Bovendien moet tevens opgemerkt worden dat u inconsistente verklaringen hebt afgelegd betreffende het voertuig waarmee u naar België bent gereisd. U verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken dat u met een bestelwagen was gereisd tot België. Echter bij het interview op het Commissariaat-generaal beweerde u dat u in de laadruimte van een vrachtwagen de rit naar België had ondernomen en u verduidelikte dat er voor u een vrachtwagen en een bestelwagen twee verschillende zaken waren (CGVS 21/02/2011 p. 9). U werd geconfronteerd met deze contradictie en u reageerde door te zeggen dat u geen verstand had van wagens, dat u enkel wist dat het een wagen was die goederen vervoerde (CGVS 21/02/2011 p. 9). Uw uitleg is niet afdoende. Bovenstaande vaststellingen doen mij vermoeden dat u op een andere manier hebt gereisd en dat u de Belgische asielrelaas bewust informatie en (reis)documenten probeert achter te houden.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch het statuut van subsidiaire bescherming worden verleend.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Russisch binnenland paspoort geeft enkel persoonsgegevens weer die niet worden betwist. De gezinssamenstelling verduidelijkt dat u alleen woonde op uw adres in Novye Atagi op 6 december

2010. Uw pensioen attest van 3 december 2010 geeft enkel weer dat u pensioen ontving in 2010. Beide documenten worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster duidt “De FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken” aan als verwerende partij.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). De in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot haar bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige partij die dienstig tot verweer kan worden geroepen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/4 en 52, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Na een theoretische uiteenzetting werpt zij op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige tot het in twijfel trekken van het feitenrelaas en het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden, “*quod non*”. Zij meent dat het Commissariaat-generaal zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding kan beperken, dewelke, zo oppert zij, inhoudt dat niets wordt onderzocht, doch integendeel actief wordt op zoek gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Het is, zo vervolgt zij, ook totaal niet correct van het Commissariaat-generaal om, wanneer de asielaanvraag zich baseert op de toekenning van de status van politiek vluchteling van een derde zomaar te gaan stellen dat elke asielaanvraag afzonderlijk wordt beoordeeld zonder meer en omgekeerd, wanneer de asielaanvraag van een derde werd afgewezen, zomaar te gaan stellen dat daardoor het relaas van verzoekster onjuist zou zijn. Volgens verzoekster getuigt het van een gebrek aan zorgvuldigheid en een schending van artikel 52/2 van de vreemdelingenwet om de asielaanvraag van verzoekster als ongeloofwaardig te bestempelen zonder enig onderzoek *in concreto* en enkel op basis van enkele onnauwkeurigheden zonder rekening te houden met het feit dat verzoekster thans 66 jaar is en zich alles niet meer even goed herinnert, en het feit dat jaren geleden het relaas van haar zoon niet werd geloofd.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 48/4 en 52, §1 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Verzoekster stelt onder verwijzing naar rechtsleer, dat de motivering adequaat moet zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Echter, zo merkt ze vervolgens op, blijkt “*ten genoegen van recht*” dat dit in casu niet is gebeurd. Verzoekster gaat kort in op het gebrek aan nationale bescherming en laat verder gelden dat er in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn, aldus verzoekster, divers van aard en betreffen onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen en foltering, dit zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Volgens verzoekster is het niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en intensiteit en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tsjetsjenen, de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn. Integendeel, zo vervolgt zij, de situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en ook de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen blijft ernstig. Voorts is verzoekster van mening dat verschillende elementen van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals weergegeven in artikel 1 ervan, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de jurisprudentie van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Die oordeelde immers in het verleden

dat de Tsjetsjeense bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*. Volgens verzoekster maken de ontvoeringen en verdwijningen actueel de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tsjetsjenië. Zij merkt in dit verband op dat de daders meestal *“gemaskerde mannen”* zijn, de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit meer worden teruggevonden. Het lijkt, aldus verzoekster, een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het, zo meent zij, duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tsjetsjenië ten minste grondig wordt onderzocht en het Commissariaat-generaal kan zich (dan ook) niet zomaar exclusief beroepen op eerdere beslissingen. Door het feit dat er enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen is er, zo meent zij, sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, van artikel 52, §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verder laat verzoekster gelden dat van haar niet verwacht kan worden dat zij alle elementen bewijst die zij aanbrengt. Zij stelt ook dat van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in haren hoofde geen beletsel stelt, zoals de situatie in haar thuisland of het feit dat zij ernstig ziek is.

In een derde middel wordt de schending opgeworpen van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het beginsel van de fair play. Verzoekster laat gelden dat in casu geenszins wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Volgens verzoekster werd er geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie van Tsjetsjeense vluchtelingen, die er, zo merkt zij op, zoals voor alle personen uit de Kaukasus het geval is, geenszins op gebeterd is. Zij stelt dat aangezien het uiteraard niet kan dat zij naar een land wordt teruggestuurd waar ontvoeringen en folteringen een vaststaande praktijk zijn, het minstens zo is dat de situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij dient, aldus verzoekster, nog opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal *“in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten, waarbij het één en ander zich nog prangender stelt in casu aangezien verzoekster hoogzwanger is”*. Verzoekster merkt verder op dat opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, het niet noodzakelijk is dat die persoon aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoekster verwijst dienaangaande naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid, opgesteld in een toegankelijke taal voor juristen. Voorts laat zij gelden dat door zomaar zonder enig onderzoek haar het bevel te geven het grondgebied te verlaten, de rechten van verdediging ten eerste worden geschaad. Deze schending der rechten van verdediging geldt naar verzoeksters mening des te meer *“aangezien door verzoekers tal van problemen in het thuisland werden gemeld, er tevens een aanvraag art 9 TER VW werd ingediend wegens de erbarmelijke medische toestand van verzoekster, zowel psychisch als fysisch, waarin zij verkeert”*. Verzoekster oppert dat het niet strookt met de menselijke waardigheid dat zij thans, op een moment dat zij slachtoffer is van een ernstige medische problematiek, geconfronteerd wordt met een negatieve beslissing en een totaal onzekere toekomst. Minstens dient, zo stelt zij, de beslissing betreffende de aanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet afgewacht te worden, waarbij verzoekster desgevallend onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft.

In een vierde en laatste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Zo werpt verzoekster op dat haar afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië niet in vraag worden gesteld. Zij merkt vervolgens op dat uit rapporten die eveneens voor het Commissariaat-generaal toegankelijk zijn duidelijk blijkt dat de situatie van Tsjetsjeense jongemannen niet alleen in Tsjetsjenië, maar ook in de Russische federatie als geheel zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt, aldus verzoekster die hiervoor naar een welbepaalde internetpagina verwijst, de Russische overheid niet bereid om Tsjetsjeense jongemannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bijvoorbeeld ontvoeringen en verdwijningen. Voorts merkt verzoekster op dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel was dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een

algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Zij stelt vervolgens dat (al) werd aangetoond dat de situatie in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen en dergelijke meer, waardoor zij louter door haar aanwezigheid al een reëel risico op bedreiging loopt. Door het Commissariaat-generaal diende, zo oppert verzoekster, *“dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn”*. Meer bepaald, zo vervolgt zij, diende het Commissariaat-generaal zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Er is volgens verzoekster alzo niet alleen een schending aan de orde van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, doch tevens ook manifeste schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM. Verzoekster stelt hieromtrent verder dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk werd geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters *“independent and rigorous”* oftewel indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In deze beoordeling dient, aldus verzoekster, ten volle in rekening gebracht te worden dat verzoekster thans met zeer ernstige medische problemen kampt en zij in het verleden reeds het slachtoffer was van ernstige schendingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoekster dient uit de motivering te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. Echter, zo oppert verzoekster, blijkt dit in casu geenszins uit de motivering. Er werd, zo merkt zij vervolgens op, integendeel geen enkel onderzoek ter zake gedaan en hieromtrent dus ook niet gemotiveerd. Zij besluit dat *“in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoekster in ogenschouw is genomen, alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering”*.

3.2. De door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster verzuimt uiteen te zetten op welke wijze zij de artikelen 5 en 13 van het EVRM geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Het tweede, het derde en het vierde middel zijn, wat de schending van voormelde verdragsbepalingen betreft, derhalve onontvankelijk.

3.4. Voor zover verzoekster een schending van het recht van verdediging aanvoert, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in tegenstelling tot verzoeksters beweringen op dit punt een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat haar rechten van verdediging geschonden werden.

3.5. Voor zover de schending wordt aangevoerd van artikel 52, § 1, van de vreemdelingenwet, mist het middel juridische grondslag. In casu kan de schending van artikel 52, § 1 van de vreemdelingenwet immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om van verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 te erkennen of te weigeren en/of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren.

3.6. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat de complexe situatie in Tsjetsjenië een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk maakt. Aangezien het asielrelaas van verzoekster gebaseerd is op de zoektocht van militairen naar haar zoon B., verwijst de bestreden beslissing naar de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling die op 21 september 2005 werd genomen met betrekking tot de asielaanvraag van haar zoon op grond van de ongeloofwaardigheid van diens asielrelaas. Bijgevolg kan ook aan het relaas van verzoekster geen geloof worden gehecht. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeksters handelingen, die in 2009 vrijwillig naar haar land van herkomst terugkeerde, de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging op fundamentele wijze ondermijnen. Bovendien wordt in de beslissing

opgemerkt dat verzoekster incoherente verklaringen heeft afgelegd over de laatste inval in december 2010. Verzoekster baseert zich op geheugenproblemen, maar toont deze niet aan. Volledigheidshalve wordt in de beslissing nog de beweerde reisweg van verzoekster overlopen en besloten dat zij vermoedelijk op een andere manier gereisd is en bewust haar (reis)documenten achterhoudt. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing besloten dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet kan worden gelijkgesteld met een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in dit wetsartikel.

3.7. Iedere asielaanvraag wordt individueel beoordeeld na een onderzoek van het individuele asielrelaas. Verzoekster verklaarde echter zelf dat haar problemen bestonden uit het feit dat zij werd lastiggevalen door gemaskerde mannen die op zoek waren naar haar zoon (stuk 8, Vragenlijst, p. 2) die in 2001 naar België is vertrokken. Bijgevolg kon de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoeksters asielrelaas verwijzen naar zijn beslissing met betrekking tot de asielaanvraag van haar zoon, waarbij diens relaas ongeloofwaardig werd bevonden. Hieruit kan geen motiveringsgebrek worden gepuurd. Waar verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij thans 66 jaar is en zich niet alles meer even goed herinnert, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk begin van bewijs van de beweerde geheugenproblemen ontbreekt. Ook in het kader van haar verzoekschrift brengt verzoekster geen enkel medisch attest bij dat haar geheugenproblemen staakt. In zoverre verzoekster oppert dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden, mist haar betoog feitelijke grondslag. De bestreden beslissing is immers in hoofdzaak gestoeld op de vaststelling dat haar relaas verbonden is met dat van haar zoon wat ongeloofwaardig werd bevonden en op haar vrijwillige terugkeer.

3.8. Waar verzoekster op algemene wijze de ernst van de situatie in haar land van herkomst beschrijft en zij er in dit verband op wijst dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de Tsjetsjeense bevolking het slachtoffer was van groepsvervolgung, merkt de Raad op dat de uitspraken van de Commissie, als administratief rechtscollege waarbij de beroepen hoe dan ook individueel behandeld werden, geen precedentswaarde hebben, waardoor uit deze beslissingen geen bindende regels kunnen worden afgeleid. Bovendien volstaat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat zij werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.9. Verzoeksters kritiek dat het Commissariaat-generaal geen grondig onderzoek heeft gevoerd, doch enkel verwijst naar vorige beslissingen, mist eveneens feitelijke grondslag. Er wordt immers niet uitdrukkelijk verwezen naar de eerdere beslissing tot afsluiting van verzoeksters eerste asielaanvraag (zie punt 1.2.), maar er werd concreet onderzoek gevoerd naar de verklaringen die verzoekster in het kader van haar (tweede) asielaanvraag heeft afgelegd, onder andere in verband met de reisroute.

3.10. Hoewel verzoekster in haar verzoekschrift insinueert dat de commissaris-generaal actief op zoek zou zijn gegaan naar elementen om doelbewust haar asielaanvraag te kunnen afwijzen en dat er geen of slechts een beperkte feitenvinding zou zijn gebeurd, stelt de Raad vast dat zij niets inbrengt tegen de verscheidene concrete motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster gaat met haar kritiek voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de asielaanvraag van haar zoon, haar vrijwillige terugkeer en de weinig geloofwaardige verklaringen over haar reisroute. Verzoekster weerlegt op generlei wijze deze vaststellingen, waardoor zij gehandhaafd blijven. De Raad neemt deze pertinente motieven, waaruit de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas blijkt, over en maakt deze tot de zijne.

3.11. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofd van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

3.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, kan verzoekster zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering

van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeksters kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op. Terloops merkt de Raad op dat verzoeksters opmerking dat één en ander nog prangender is gezien zij hoogzwanger is, weinig geloofwaardig is gezien haar leeftijd.

3.13. In zoverre verzoekster zich beroept op de actuele situatie in haar land van herkomst om *“ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas”* in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient zij aan te tonen dat haar *“(…) leven of (…) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoekster met de blote bewering dat de situatie in Tsjetsjenië tot op heden gekenmerkt wordt door willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en dergelijke meer en de algemene verwijzing naar een rapport over de zorgwekkende situatie voor Tsjetsjeense jongemannen in de Russische Federatie dat van 2008 dateert en dus geenszins actueel kan worden genoemd, niet aantoont dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund en die dateert van 2010, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, doch dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 12, Landeninformatie, *‘Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’* 15/03/2010). Bijgevolg is de situatie er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog dat door het Commissariaat-generaal geen enkel onderzoek werd gedaan naar de actuele (veiligheids)situatie in Tsjetsjenië en hieromtrent niet werd gemotiveerd, gaat dus niet op.

3.14. De Raad leidt onder andere uit de bespreking van het derde middel af dat verzoekster de bestreden beslissing verkeerdelijk opvat als een bevel om het grondgebied te verlaten. Het Commissariaat-generaal doet echter uitsluitend uitspraak over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Verzoeksters kritiek mist derhalve feitelijke grondslag. De ernstige medische problemen waarmee verzoekster te kampen zou hebben, zijn bijgevolg in deze niet aan de orde. Zij maken immers, zoals verzoekster zelf aangeeft, het voorwerp uit van een andere procedure, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of verzoekster een dergelijke aanvraag heeft ingediend, aangezien dit uit geen enkel stuk blijkt, schrijft geen enkele wettelijke bepaling voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing met betrekking tot een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet afwachten alvorens een beslissing te nemen over de asielaanvraag.

3.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of van de overige ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het beginsel van de fair-play aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN